

החברים הטובים של הרב נריה

כתיבה: רחל סלייטר | **ליווי וייעוץ פדגוגי:** אסתר חטב, מפקחת ארצית קדם יסודי, חמ"ד
ייעוץ ספרותי: מלכה כהן | **עריכת לשון:** עומר פדור | **ניקוד:** ישראל אליצור | **עיצוב גרפי ועימוד:** ראומה הכט
ציור: ילדי גן הורדים בירושלים (אילנה נקש) וילדי גן סנונית בניצן (חווה רחמין)
תודה לבני משפחת נריה על שפתחו לפנינו את הדלת לביתם של הרב והרבנית נריה וסיפרו לנו על פועלם:
הרב נחום נריה, זאב נריה, צילה בראלי, חיה מאיר, שרהלה קוסטינר
קראו והעירו: צילה בראלי, חיה מאיר, מאירה נתנאל, שרהלה קוסטינר, הרב דוד עצמון, מתאם תוכניות לימודים
בחמ"ד; ורד ינאי, מרצה במכללת "אורות ישראל"; דליה סעדון, מדריכה פדגוגית ומרצה במכללת "חמדת הדרום";
מרים מיימון; בת שבע מלכה, מדריכה ארצית בחמ"ד
הוצאה לאור:

הפקה: אתי אורלב, בת שבע סיאני, מנהל החינוך הדתי

אתר מנהל החינוך הדתי: <http://edu.gov.il/sites/Hemed/Pages/homepage.aspx>

מנחם, נהג המונית, נסע באטיות על דרך הכרכר שהתפתלה בכפר הרואה. ליד אחד הבתים הוא ראה אשה, ובידיה שני סלים גדולים.

"פיפ, פיפ", צפר מנחם, "תוכלי לומר לי בבקשה היכן גר הרב נריה?"
"בודאי ובודאי!" ענתה האשה. היא הניחה בזרועות את הסלים הכבדים וקשרה היטב את המטפחת שלראשה.

"המשך ישר", הצביעה בידה, "כשתראה בית מקף בעצי פרי מדע שהוא הבית של הרב נריה.

הרב נטע שם עץ פיג'וניה ועץ אבוקדו ועץ רמונים ועץ..."
"אני מצטער, אני ממהר מאד!" הפסיק מנחם את דברי האשה.

"עלי להסיע את הרב לשדה התעופה בעוד כמה דקות.
הוא צריך ללמד תורה בארצות רחוקות!"

נוסף מנחם לשלום והמשיך לנסע בכביש הצר.

הביט כה וכה, אך את בית הרב לא ראה!

טרקטור אדם, שהעלה ענן אבק, נסע לקראתו.

"פיפ, פיפ", צפר מנחם, "תוכל לומר לי בבקשה היכן גר הרב נריה?"

"בודאי ובודאי!" ענה נהג הטרקטור. הוא הוריד את כובעו ונגב את מצחו המיץ.

"סע לכוון הזה", הוא הצביע בידו, "כשתראה בית שאנשים רבים נכנסים אליו מדע שהוא הבית של הרב נריה. הוא מיעץ ועוזר לכלם.

לבחורים מהישיבה, לרבנים, לאנשים ש..."

"אני מצטער, אני ממהר מאד!" הפסיק מנחם את דברי האיש.

"עלי להסיע את הרב לשדה התעופה בעוד כמה דקות.

הוא צריך ללמד תורה בארצות רחוקות!"

נוסף מנחם לשלום והמשיך לנסע בכביש הצר.

הביט כה וכה, אך את בית הרב לא ראה!

שני ילדים עמדו בצד הכביש ורצו לחצות אותו.

"פיפ, פיפ, צפר מנחם, תוכלו לומר לי בבקשה היכן גר הרב נריה?"
"הרב נריה?" שאל הילד, "זה הרב שתמיד אומר לנו שלום כשהוא רואה אותנו!"
"תסע לכוון הזה," הצביעה הילדה באצבעה, "כשתראה בית שלפניו שיחי הדס תדע שהוא הבית של הרב נריה. לפני חג הסוכות, הרבנית נריה מחלקת לכלם שלשה ענפי הדסים כשרים -

לאבא שלנו וגם למשפחת רגן וגם ל..."

"אני מצטער, אני ממהר מאד!"

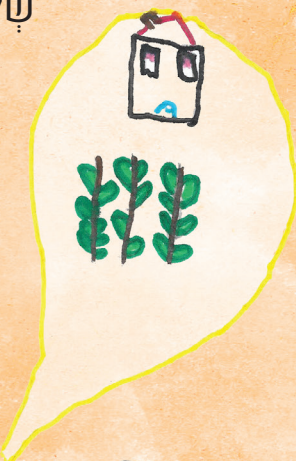
הפסיק מנחם את דברי הילדה. "עלי להסיע את הרב לשדה התעופה בעוד כמה דקות.

הוא צריך ללמד תורה בארצות רחוקות!"

נופף מנחם לשלום והמשיך לנסע בכביש

הצר. הביט כה וכה,

אך את בית הרב לא ראה!

בצמת עמד בית קטן, מקף עצי פרי גבוהים.

בכניסה לבית גדלו שיחי הדס ריחניים.

צמחים ירקים בעציצים קשטו את הכניסה לבית.

"הגעתי סוף סוף לביתו של הרב נריה!" שמח מנחם.

"פיפ, פיפ," הוא צפר שוב ושוב, "כבר מאחר מאד!"

הרבנית נחפזה החוצה ובידה מזודה.

"ברוך הבא!" היא פנתה אליו, "באת לקחת את הרב לשדה התעופה?"

"כן. המטוס תכף ימריא," הוא ענה, "איפה הרב?"

"בוא, הכנס לכמה דקות. הרב אומר שלום לחבריו הטובים..."

אמרה הרבנית בחיוך רחב.

נכנס מנחם לבית של משפחת נריה. שקט שרר בבית. הוא פסע בשקט במסדרון

המוביל לחדרו של הרב ולא ראה אף אחד.

"ממי נפרד הרב? מי הם חבריו הטובים?" הסתקרו מנחם והציץ לתוך החדר.

הוא ראה את הרב עומד לבדו מול מדפי הספרים הרבים שגדשו את החדר.

הרב הוציא חמש מהמדף, נשק לו והחזיר אותו חזרה למדף הספרים.

אחר כך הוציא ספר גמרא, נשק לו והחזיר גם אותו למקום.

ספר אחר ספר הוציא הרב ממקומו ונפרד ממנו בהתרגשות.

הוא לא שכח ולא דלג על שום ספר מהמדפים שנצבו מהרצפה ועד התקרה.

"אני מצטער, אך עלי למהר," התנצל הרב ולטף בעיניו

את ספריו האהובים, "בעוד כמה דקות עלי לנסע לארץ רחוקה.

את אחי היהודים אלמד שם תורה ואחזר אליכם במהרה!"

